

imádni kell, akkor kettős kötelességet teljesítünk. A jelvényt hordjátok diadallal.

Szabó Erzsike és Prágai József a Lippai Dalkör zászlójára a következő jelmondattal tették föl a koszorút:

— Ha szívetek úgy dobog, mint ajkatok zeng, akkor a magyar dal századokig él.

Paral Irmuska és Kalmár Rezső azt mondták, amikor a budapesti Máv Visszhang Dalkör lobogóját megkoszorúzták:

— Csak a dal ékesítse zászlótokat, amelyre a koszorút feltűztük.

Jankovits Belia és Soltész Károly a budapesti Turul Dalkör zászlójának megkoszorúzásánál ezt mondták:

— Ékesítse ezt a zászlót mindig a babér!

Juhász Etel és Varga Antal úgy szóltak, amikor megkoszorúzták a Rákosligei Dal- és Zenekör lobogóját:

— E zászló alatt zengjétek rónán és bérceken: Isten áldd meg a magyart!

Végül Juhász Mariska és Balázs P. János koszorúzták meg az Apatini Férfi Dalárda lobogóját ezzel a jelmondattal:

— E zászló alatt hordozzátok a magyar dal dicsőségét és a jutalom legyen a győzelem.

A dalárdák a megkoszorúzás után elénekelték a jelligójukat, néhány egyesület vezetője pedig virágcsokrot adott a koszorúleánynak.

Nyolc óra felé járt már az idő, amikor az ünnepségnek ez a része véget ért és az egyesületek elindultak, hogy szerenáddal kedveskedjenek a védnököknek.

(Szerenád.)

Nyolc órakor több ezer ember sétált a kordon, a Széchenyi-téren. Egyre újabb csoportok érkeztek. Lampionok százai gyuladtak ki és átragyogták az óriási teret jappánias, finom árnyékokkal. Eső után, kellemes, holdas este borult a városra, az emberek hangzatosan, kellemesen érezték magukat. S nyolc óra után elindultak lampionok alatt, hogy a védnököknek szerenádot adjanak a városban. Legelőször Gerticz Ferenc bárónak és kíséretének adtak szerenádot a Tisza-szálló előtt, ugyanazokban a percekben Lázár György dr Tisza Lajos-körúti lakása elé érkezett másik énekes csoport. Kelemen Béla dr-nak, Bordács Rezsőnek és begavári Back Bernátnak adtak még szerenádot. A dalosokat mindenhol nagy csoportban kísérték.

(Hangverseny a Stefánián.)

Kilenc óra előtt már a Sztefánia-sétányon gyülekeztek. A vidéki tizenhét dalegyesület és a szegedi egyesületek tagjai ismerkedési estélyt rendeznek a várkioszk előtt, fönn pedig a parti sétahely beugróján megkezdődött a hangverseny. Rendkívül sokan jelentek meg, dacára hogy belépődíjat szedtek a közönségtől. Egymásután sorakoztak a dalosok és gyönyörűen hangzott a holdas, hűs éjszakában a sok szép dal. Időnkint fölhangzott a tapsvihar, az éljenzés. Késő éjjelig vidám hangulatban maradtak együtt a dalosok és a közönség. A legszebb este volt ez a szombati.

(A vásárnapi program.)

Ünnepies jellege lesz a vásárnapnak. Gazdag, izléses, mindvégig érdekes műsort állítottak össze.

Vasárnap reggel félnyolckor gyülekeznek a dalosok az újszegedi Vigadó előtt a közös összejövetel megtartására. Fél tíz órakor a városházától ünnepélyesen a belvárosi plébánia templomba vonulnak, ahol mise alatt a lugosi iparosok dalköre énekel. A mise Schwach Vilmos karnagy szerzeménye.

A városházán vasárnap délelőtt tizenegy órakor lesz a diszközgyűlés. A diszközgyűlésen ifjabb Szekerke Lajos dr, Liszt Ferencről olvas föl, Priváry Pál egyesületi alelnök a szegedi polgári daloskör negyvenéves múltjáról emlé-

kezik meg és mostani tevékenységét vázolja. Az ünnepi ebéd egy órakor a Haggenmacher-söröcsarnokban lesz három koronás terítéssel.

A városi színházban délután négy órakor tartják meg a dalversenyt. A közös kart Sztójánovics Jenő vezényli. A szegedi dalegyesületek magán- és összénekekkel versenyen kívül vesznek részt. Az összkart ifjabb Erdélyi Sándor vezényli. A Turul dalegyesület versenyen kívül énekel Sztójánovics Jenő vezetésével.

A versenybíráló-bizottság elnöke: Sztójánovics Jenő, a Magyar Dalegyesületek Országos Szövetségének karnagya, tagjai: Zöld Károly, Dobruvszky Viktor, idős Erdélyi Sándor, König Péter, Meák Gyula, Menner József, Naszády József, Niedermayer Antal, Prellog József és Révfy Géza lesznek. Este nyolc órakor osztják ki a versenydíjakat.

Ezután az újszegedi Vigadóban táncestély lesz félkilenc órai kezdettel.

Zsilinszky Endre a katonai becsületbiróság előtt.

(Saját tudósítónktól.) Achim András már régen a csabai temetőben nyugszik, az emberek kezdik efelejtetni a véres tragédiát, csak a Zsilinszky-fiúk neve nem halványult még el a feledésbe. Ha önkényes számkivetésükből néha-néha megjelennek az utcán, a járókelők kíváncsian utánuk fordulnak és egymásnak suttogják: „Nini a Zsilinszky-fiúk.”

Az idősebb Zsilinszky-fiú, Endre, szombaton Aradon járt. Ismerőseinek körében jelent meg az egyik kávéházban. A kíváncsi szemek azonnal észrevették és megindult a találgatás, mit keres Zsilinszky Endre Aradon? Különböző kombinációkról beszéltek, míg végre egy beavatott megfejtette a nagy kérdőjelet.

Zsilinszky Endrét sok emlék fűzi Aradhoz, még pedig katonáskodása révén. Önkéntesi évét Bécsben, az első huszárezrednél szolgálta le, midőn azonban tartalékos kadét őrmesternek nevezték ki, a kinevezéssel egyidejűleg áthelyezték Aradra a harmadik huszárezredhez.

Az ideai fegyvergyakorlatra Zsilinszky Endre is behívót kapott. Ez a behívó igen kényes helyzetbe hozta. Neki ugyanis, mint tisztaspiránsnak, a bünper befejezése után még szigorubb fórum ítéletének is alá kell vetnie magát, amely elé az uri mivoltát annyiszor hangsúlyozó fiatalember nagy kíváncsisággal tekint. Ez a fórum a katonai becsületbiróság.

Zsilinszky Endre előbb azon a véleményen volt, hogy jelenlegi helyzetéből csak egy kivézető út van: kérni fogja fegyvergyakorlatának elhalasztását. Meg akarta ugyanis várni, hogyan ítélik a Kuria, amelyhez a beérkezett semmiségi panaszok folytán a törvényszék az egész pör anyagát fölterjesztette felülvizsgálás végett.

Ezért ment Aradra Zsilinszky Endre. Itt azonban katonai körökben azt a felvilágosítást kapta, hogy a Kuria döntése irrelevans a katonai becsületbiróság összeülése nézve, mert akár helyben hagyja a Kuria a törvényszék ítéletét, akár pedig az ügy újból való letárgyalását rendeli el, a katonai becsületbiróság minden esetre összeül tanácskozással és meghozza ítéletét. Azt kell ugyanis eldönteni, hogy méltó-e Zsilinszky Endre továbbra is a tisztí kardbojtra?

Zsilinszky Endre tudniillik a mostani fegyvergyakorlatra mint kadétőrmester vonulna be, de még a gyakorlat befejezése előtt minősítési táblázatát le kell zárni és el kell dönteni azt, hogy kinevezhetik-e hadnagynak.

Zsilinszky Aradon azt a tanácsot kapta, hogy vonuljon be a fegyvergyakorlatra s ne kérje annak elhalsztását. Azonnal jelentkezék azonban az ezredparancsnokságnál s

kérje a becsületbiróság kiküldését. Ennek határozatától függ aztán a további lépés.

A fegyvergyakorlatokat Zsilinszky, mint az aradi 3. huszárezred tartalékos kadétőrmestere a pancsovai lovasösszpontosításnál fogja végezni.

A sajtó, a miniszterelnök és a paksi zsidó.

(Fővárosi munkatársunktól.) Khuen miniszterelnök csaknem egész délelőtt a képviselőházi miniszteri szobájában ül. Tegnap is újság-cikkeket olvastak föl ott neki, különösen pedig a Neue Freie Pressét olvasták föl.

— Nem olvastam — szolt a miniszterelnök, aki bátran is mondhatta, mert ő nem olvasta, neki csak fölolvasták.

De ehhez kapcsolták a miniszterelnökre vonatkozó következő megjegyzéseket:

— Öekszcellenciája a választójogi kérdésekben megteszi a szükséges munkálatokra való intézkedéseket. Akármit csinál az ellenzék, nem akadályozza az intézkedések folytatását. Ami azonban azt illeti, hogy a Neue Freie Pressét öekszcellenciája sugalmazta volna, az nem felel meg a valóságnak. A miniszterelnök szol, beszél, fölvilágosításokat ad, hogyha kérdezik, de nem ambicionálja magának, hogy a sajtót irányítsa. Általában minél ritkábban foglalkozik az újságbeli közleményekkel és egész politikai pályáját jellemzi, hogy nem szinlelte soha, mintha nagy újságolvasó volna. Ebben a tekintetben a miniszterelnök a paksi zsidó hitközségi szolga esetét szokta példaképpen említeni.

Az informáló ur elmondta aztán a miniszterelnök kedvenc anekdotáját a paksi zsidó hitközségi szolgáról.

Szegény zsidó volt a paksi hitközségi szolga. De elcsapták állásától, mert nem tudott irni-olvasni. A szegény zsidó ekkor fogta magát és egy kis boltocskát nyitott, ahol kóser virstlit, szalámit és efélet árult. A kis bolt fellendült és mind nagyobb és nagyobb bolt lett belőle. Annaira terjeszkedett, hogy később már nagykereskedést nyitott, sőt nemsokára felköltözött Pestre. Itt folytatta a kereskedést, más dolgokba is belefogott, vállalatokat alapított és ahogy multak az évek, rendkívül gazdag ember, milliomos lett a paksi zsidóból. A fia az alatt felnőtt és huszárönkéntes lett, nagyon előkelő fiatal ember lett. A huszárönkéntes aztán elővette egyszer az apját:

— Papa kérlek, az borzasztó, hogy te milliomos létedre se irni, se olvasni nem tudsz. Igazán megtehetnéd, hogy hozzálass: tanulj meg irni-olvasni.

— Szamár vagy, fiam — szolt őszinte meggyőződéssel az apa. — Hisz ha én irni, olvasni tudtam volna, akkor most én nem lennék milliomos, hanem hitközségi szolga volnék Pakson.

A tájékoztató férfi még hozzátette:

— Azonban ebből ne tessék arra következtetni, mintha a miniszterelnök ur ellensége lenne a sajtónak. Ellenkezőleg. Nagyrabecsüli ét fontosnak tartja a sajtó állásfoglalását.

Notandum a képviselőházi sajtóaffér úgy elsimult, mintha nem is történt volna meg. Egyedül Angyal József, a háznagy járt vele rosszul, mert a kormánypárton azóta folyton csipkelődnek vele és a nevéből mumust csinálnak.

A névszerinti szavazások egyhanguságában, a jobboldali karzaton csendesesen diktálgatta a politikai cikket Schiller Henrik szerkesztő a „Pester Lloyd“ részére gyorsíró kollégájának. Rudnyásky György képviselő, aki épen a karzat mellett ült, egyszerre hátrafordult és tréfásan ijesztette Schillert:

— Hallja, ha engem nem hágy itt nyugodtan aludni, akkor ideküldöm magának az Angyalt. Így telik el az áldatlan technikázásban az idő.